

General | | Actualitzat el 17/09/2020 a les 05:31

Per què hem de parlar del racisme?

Tenim eines per educar les nostres criatures per tal que no tinguin conductes racistes? Les detectem en el nostre propi comportament?

[inici centrare port] L'any 2005 Morgan Freeman apareixia al programa «60 Minutes» i, davant la pregunta sobre la necessitat de l'existència del mes de la història negra, l'actor va dir que la millor forma d'acabar amb el racisme era deixant de parlar-ne.

Quan vaig veure l'entrevista no vaig poder estar més en desacord amb aquesta afirmació, bàsicament perquè creure que el racisme desapareixerà si deixem de parlar-ne em sembla d'una ingenuïtat enorme.

A més em sembla que és una declaració molt problemàtica. Primer perquè Morgan Freeman és un home negre; i en segon lloc perquè és un actor de molta rellevància i, per tant, amb molta capacitat d'influència. A més, dissortadament, el seu discurs dóna ales a les persones (blanques) que no perden l'oportunitat de dir que les persones que ens dediquem a l'antirracisme ens fem les víctimes de forma constant.

Ara que hi ha una major consciència al voltant de la desigualtat de gènere, imagina aquest escenari. Apareix una dona reconeguda i famosa dient que la forma d'acabar amb el masclisme és deixant de parlar-ne. Què pensaries? Potser et posaries les mans al cap, oi?

En l'actualitat els estudis de gènere s'han convertit en una realitat i, tot i que encara som molt lluny d'aconseguir societats on la bretxa de gènere sigui cada cop més estreta, la consciència feminista existeix i queda palès que l'educació en qüestions d'igualtat de gènere és una necessitat.

Queda palès que l'educació en qüestions d'igualtat de gènere és una necessitat

S'ha entès que el patriarcat i el masclisme són estructurals i inherents a les societats en les quals vivim, i generen tota una sèrie de desigualtats que es tradueixen en privilegis per als homes (cisheterosexuals) i molts desavantatges per a les feminitats que es tradueixen en bretxes salarials, càrrega de les cures, feminització de la pobresa i cultura de la violació entre d'altres.

Hem après com es manifesten les opressions que exerceix la cultura patriarcal i cada cop en som més conscients. Per entendre tot això ha calgut que ens reeduquéssim i reapreguéssim moltes qüestions.

Bé, doncs és el moment de començar a fer aquest mateix exercici amb el racisme. Hem d'entendre que també parlem d'una estructura i que, a diferència del què va dir Morgan Freeman, no desapareixerà pel sol fet de deixar de parlar-ne. Hem d'aprendre que racisme és molt més que el que la cultura mainstream ens ha fet creure que és i que, per tant, té moltes més manifestacions de les que no pas ens pensem.

Ens hem de reeducar, no només per desaprendre i canviar la mirada sobre moltes qüestions que hem après, sinó també per poder oferir aquesta nova mirada a les nostres famílies, i sobretot a les nostres filles i els nostres fills.

Coneixem persones d'altres orígens? Ens hi relacionem amb freqüència?

Creiem que el fet que les escoles siguin diverses és suficient. Ens amaguem darrere de frases com "la meva filla va a classe amb canalla d'altres orígens", si no ens sembla un problema, que també passa.

Creiem que aquest fet ?la diversitat a les aules ?per si sol, marcarà una diferència. Però i nosaltres? Coneixem persones d'altres orígens? Ens hi relacionem amb freqüència? I des d'on ho fem? Des del respecte? Des de la desconfiança? Tenim eines per educar les nostres criatures per tal que no tinguin conductes racistes? Les detectem en el nostre propi comportament?

És necessari fer-se aquestes preguntes i respondre-les des de l'honestedat. No les hauríem de defugir amb l'afirmació rotunda de "jo no sóc racista; tinc un amic negre", perquè això no ens deslliura de res.

Hem d'aprendre molt sobre els mecanismes complexos del racisme, i això és quelcom que no se'ns ha ensenyat; i el què se'ns ha ensenyat és des d'un punt de vista esbiaixat que deixa forma, moltes perspectives. Hem de fer un esforç i hem de desaprendre.

I hem de fer-ho perquè, com a mares i pares, tenim una responsabilitat social. Hem de ser capaços d'acompanyar la quitxalla per tal que formi part de societats molt més justes amb totes les persones, i això implica assumir la tasca de reeducar-nos nosaltres per poder educar.

Estem en un moment en què els nostres fills i filles poden aprendre des d'una edat molt primerenca qüestions que a nosaltres ens han suposat més esforç aprendre-les en l'edat adulta. Aprofitem-ho.[ficentrareport]